

Notes on Intimacy

För mig innebär arbetet med målningarna ett omsorgsfullt mätande och precist tejpende. Det rör sig om millimetrar, skarpa kanters precision. Otaliga lager av färg och slipningar varvar varandra för att slutligen försegla ytan.

Det börjar med ett ganska grovt handhavande av ett mycket skört material: duken är så tunn att den spricker om den spänns för hårt över ramen, ritchar sönder som en strumpbyxa.

Jag spänner den hård som ett trumskinn.

Därpå appliceras de första lagren täckande gesso med kniv, jag lägger lager på lager och slipar ytan slät. Medan denna första beröring är kraftfull och direkt, påminner den sista om en smekning.

Inneslutna i de opaka färgskikten finns fjäderlätta penseldrag som sandpappret slipat ner.

På den ena sidan av den tunna duken har färgen trängt igenom och lämnat en direkt återspeglning av min penselföring. Den sidan vänder jag in mot väggen, vänder in mot målningen själv. Att låta handens rörelser förbli synliga vore för naket, den målade gesten för intim att visas upp.

På dukens andra sida försluter två opakt målade former ytan. De förhåller sig till varandra, är identiska, men omvända. Passar ihop, men går inte samman. Genom att repetera dem undersöker jag hur skillnad uppstår ur likhet och den svarta dukens omålade partier får påminna om färgskiktet som en yta lagd på en annan. Formerna har dragits in en bit från kanten för att betona ambivalensen mellan måleriet sett som en händelse på dukens plan- och dess strävan efter att sträcka sig vidare ut på väggen och samverka med omgivande rumslighet.

Samtidigt iscensätter de målade formerna iakttagelser av en relationell dynamik, av hur nära vi går och ändå håller avstånd. Medan måleriets konkreta göromål förkroppsligar intimiteten som sådan, manifesterar duken tvetydigheten i att det som synliggörs bäst förstås utifrån vad som hålls dolt.

Under arbetet plockar jag ner verket i dess beståndsdelar och iakttar dem var och en för sig medan de förs samman: spännram, duk, färgskikt, ljus, rum och blick.

Nyfikenheten är trots allt denna: hur uppstår det som blir mer än summan av delarna?

Kanske sker det just i dragläget mellan att gå samman och isär, i det skarpa mötet mellan den transparenta duken och de ytor som täcks för, i utrymmet mellan vad som sägs och vad som känns. För mig skapas det inte i bild, utan snarare genom närvaron av denna måleriets process i rummet.

Disa Rytt